

— Παύλε, Παύλε, μά τι συμβαίνει λοιπόν; φώναξε. 'Απάντησε μου!..Μά κάνεις τρελλή απ' τον φόβο.

Τή στιγμή εκείνη ο άγνωστος έκανε να φύγη. 'Ο Παύλος όμως χωρίς να καλοσκεφθή πόσο ασύμφωνος ήταν και άνεξήγητος; ή έμφάνιστος του άγνωστου και οι φωνές τής γυναίκας του, έπιασε την σανιάλη του όπλου του κι' έπροβόλησε τον άγνωστο τή στιγμή που έξηφανίστο πίσω απ' τον τοίχο.

'Ολ' αυτά έγιναν γρήγορα, τόσο άπροσδόκητα και πήραν, παρ' όλο τή κίπια περιέργω του πράγματος, έναν τόσο δραματικό χαρακτήρα, ώστε άσυνειδήτως άρπαξε τή όπλα απ' τή χείρα του Παύλου.

— Τόν πλήγωσα! τόν πλήγωσα! έπανελάμβανε έξαγριασμένος ο Παύλος και ήταν έτοιμος να κεντηγήση τόν άγνωστο, άν δέν τόν έπειθα ότι θά ήταν κόπος χαμένος.

Έν τή μεταξύ ή Λουκία είχε κατέβει και είχε εμφανισθεί στό κατώφλι τής εισόδου. 'Υπέθεσε τόν Παύλο να τής πη ότι νομίσμας, όπως και κείνη, ότι κάποιος λωποδύτης; έτοιμαζόταν να μηπύ στον κήπο, ότι τόν είδανε και τόν πυροβόλησαν.

'Ο Παύλος έπέσπασε πράγματι, τόσο ο κακοίολος κι τή βάρη δέν ύποπτευοτανή την γυναίκα του και τόσο έπιθυμούσε να ζήση ειρηνικά μαζί τής.

Τούς κληρονόμους ήσυχους και άγαπημένους και πέρασα διάφορους μικρούς; δρόμους και ήμουν έτοιμος ν' άνοίξω τήν πόρτα του υπατιού μου, όταν αίφνης στην άκρη του δρόμου είδα μία γυναίκα που έτρεχε και μου έκανε νόημα.

— Γιατρέ, μου φώναξε λαχανιασμένη μόλις με πλησίασε, έλατε γρήγορα. 'Η δίσ Μωφρέν, ή ξαδέλφη του συμβολαιογράφου, σάς ζητά ε-εγγόντος.

'Ετρέξα άμέσως χωρίς να ζητήσω έξηγήσεις και σε λίγο ή ύπηρετήρια με είσήγαγε στό δωμάτιο τής κυρίας τής. 'Η δίσ Μωφρέν, πώ κίτρινη παρ' ότι συνήθως, ήταν κορφατωμένη. Μιά άνησυχη έκανε τή μικρά πονηρά τής μάτιας, πονηρότερα ακόμη. Δύσπιστη με ρώτησε:

— Φύγατε άπ' τή ξαδέλφου μου πολύ ύστερα από μένα;

— 'Οχι δασκαίνις, τής άπήνησα ψευδόμενος άντιδράματα, έφυγα εύθις άμέσως ύστερα από σάς, γιατί είχα να έπισκεφθώ δύο άρρώστους σε μία πολύ μακρινή συνοικία. Με άπηχόλησαν πολλή ώρα. Τήν ώρα που γύρισα συνήνησα τήν ύπηρετήρια σας.

— Και δέν έμείνατε, δέν άκούσατε τίποτε άπολύτως;

— Τίποτε, άπήνησα, προσποιούμενος όσο μπορούσα τόν έκπληκτο. Τι μπορούσε άλλωστε να συμβή τή έξαιρετική, μέσα σε δύο-τρεις ώρες, σ' αυτή τήν ήλική μικρή πύλη που κοιμάται και τήν μέρα ακόμη!

'Η δίσ Εύλαλία καθισχυραμένη άνέπνευσε.

— Γιατρέ, μου είπε, όχι χωρίς διαταγή, κάμνω επίκληση στην επαγγελματική σας μυστικότητα.

— Πρόκειται για σάς; ρώτησα έκπληκτος.

— Ναι για μένα. Μου συνέβη πρό όλιγου κάτι δυσάρεστο και γελώτο συγχρότως.

'Επειδή φοβόμην, έχω πάντα ένα όπλο μαζί μου. Καί άπόψε, από άπροσέξια, κάθισα άπάνω στό όπλο, τή όποιο πήρα φωτιά. Είμαι πληγωμένη... 'Ω γιατρέ, θά σάς τή έξηγήσω άργότερα. Πρώτ'ό πάντ όμως νομίζω ότι με ψήνουν... κάμστε να πάψη τή μαρτύριό μου!

Και διακόπτοντας απ' τόν πολύ πόνο τις έξηγήσεις και πνίγοντας συγχρότως τήν σεμνοτηρία τής, ή δίσ Εύλαλία γύρισε βογγώντας και ύστερα, τραβώντας τή ανέκασμα, μου έδειξε, κόκκινο φλογισμένο, κτερημένο με μικρά σάγια τή μέρος τού σώματός της που... ή κοινή υπέρλευρα μου άπαγορεύει να σάς ξαναρωσω.

Μπορώ όμως να σάς πώ ότι άφού έβγαλα εύκολα σχετικώς τή σάγια, βοήκη ζητώντας πανί για επίδεσμο στό σνοτάριό τού κοπού, ένα άντικό παντελόνι και κάτι ψεύτικα γένεια.

Κρατούσα έτσι τή κλειδί τού μυστηρίου. 'Η ξαδέλφη τού Παύλου είχε ντυθεί άντρικά για να τόν κάνη να νομίση πως ή γυναίκα του τόν άπατά. Τήν έπαθε όμως άσχημα. Τά σάγια τήν είχαν πάρει για καλά!..

Είτε ανάγκη να προσθέσω πλέον ότι ο νυκτερινός έπισκέπτης άρπάσσε απ' τή μέρα αυτή τή σκαρφαλωμένα στόύς τοίχους και ότι ή ξαδέλφη Εύλαλία δέν μπορεί χωρίς πόν' να καθήση στις πολυθρόνας τού συμβολαιογράφου, όσο μαλακές και άν είνε...

'Ετσι τίποτε πιά δέν παράζει τήν εύτυχία τού Παύλου και τής γυναίκας του τής Λουκίας...

Κάρλος Φόλεϋ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ ΣΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Συγγραφέυς... άνθρωποφάγος

Κάποια Παρισινή έφημερίς διακειμένη έχθρικός προς τόν συγγραφέα και δημοσιογράφο Λέοντα Γκωζλάν, έδημιούργησε κάποτε τήν έξή; περί αυτού πληροφορία:

''Ο κ. Γκωζλάν έχρημάτισε ναυτικός' επί τού πλοίου όμως όπου ό τηρέσει προεκάλεσεν στάση τών ναυτών, και έφρόνους τόν πλοίαρχο.

Μόλις έδιάβασε τήν «είδηση» αυτή, ο πνευματώδης συγγραφέας άπήλθυσε τήν έξή; έπιστολή στον διευθυντή τής έφημερίδος: «Κύριε Διευθυντά,

'Υσχυρίσασθε ότι έχρημάτισα ναυτικός; τούτο είνε άληθές. 'Επι τρεις μήνες έζησα μέσα σ' ένα πλοίο με γυμνούς μάθρους τους όποιους μου έδωθή πολλές φορές ή εύκαιρία να νοσταλγήσω εθιμοσκόμιος στις συντροφίες τών «πολιτισμένων» συνανθρώπων σας. Προσθέτετε ακόμη ότι ήγήθημ στάσως; και ότι έφρόνους τόν πλοίαρχον' και αυτά είνε άληθή. 'Ελθσημονήτατε μόνον μίαν λεπτομέρεια: 'Αφού έφρόνους τόν πλοίαρχον, τόν... κατατρόχησα! Δε;θήτε, κ.π.λ...»

Μία χρήσιμη συμβουλή

'Ο Πάτρ' διηγείται τή έξή; χαριτωμένο ανέκδοτο: Κάποτε ένας φτωχός βαρκάρας, ο όποιος δέν είχε καρδίαν πενήτα τσακιστή όλη τήν ήμέρα, έγύριζε περιπλοκος σπίτι του, όταν έβρισαν, κάποιος τόν εκάλεισε από μία όχη για να τόν ρωρήση στην άπάντη. 'Ο βαρκάρας έδουσε να παραλάβη τόν άπόροπτο αυτόν ταξιδιώτη, σε λίγο τόν άπεβίβαζε εκεί όπου τού είχε ζητήσει. 'Όταν όμως τού έξηγήσε τή άγωγή του, ο ταξιδιώτης άποθόστατα τού έδήλωσε ότι δέν είχε μαζί τόν χρήματο!

— Θά σοψ δάσω όμως, πρόσθεσ', με συμβουλή που άξίζει γο'σάσι! Δέγεσαι: 'Ο βαρκάρας, άφού έπίστη ότι δέν είχε να καρδίση τίποτε καλλίτερο, έδέχθη.

— 'Εστω, είπε. Ποιά είνε αυτή ή χυσοφόρο; συμβουλή σου;... — 'Ιδού φίλε μου: Είς τή μέλλον μίμ πώρη κανένα στη βάρκα σου άν προγυμνόμενος δέν σε πληροφορή!

'Ενας παράξενος χορός

Στά 1562—άναφέρει ο Παλλαστίνι στην έκκλησιαστική ιστορία του—οι Ιερείς οι όποιοι είχαν συγκεντρωθεί για τή σύνοδο τής Τράντ, έδωκαν ένα χορό προς τιμήν τού Φιλίππου Β', βασιλέως τής 'Ισπανίας.

Στόν χορόν αυτόν προσεκήλησαν όλες ή κυρίες τής πόλεως.

'Ο χορός διηυθύνετο από τόν... καρδιναλίω τής Μάντοβας, έλαβαν δέ μέρος σ' αυτόν όλοι οι πατέρες τής έκκλησίας καθός και ο Φίλιππος ο Β'.

'Ενα μακάβριο ντόμινο

Τήν 17 Φεβρουαρίου τού 1721 άναφέρει ή δούκισσα τής 'Ορλεάνης στην «'Αλληλογραφία» τής, ένα τρομερό έπεισόδιο έλαβε χώραν σε κάποιο χορό μπαμπερισμένων. Στην αίθουσα τού χορού εισήλθαν έξη προσωπιδόφοροι, έκ τών όποιων οι δύο μόν κρατούσαν άναμμένες δάδες, οι λοιποί δέ τέσσαρες έβιάσταν ένα φορείο επί τού όποιου ήταν εξαπλωμένος ένας προσωπιδόφορος σκεπασμένος με ντόμινο. Οι παριότοι μασκαράδες, χωρίς να πούν λέξη σε κανένα, άφισαν κατά γής τή φορείο ταν και άνεχώρησαν. Οι προσκεκλημένοι έπλησίασαν τόν εξαπλωμένο προσωπιδόφορο, και τόν έβάψισαν άν άν ήθελε να χορήγη Αύτός όμως δέν έδωκε καμμίαν άπάντηση. Τού έβγαλαν τότε τή μάσκα και εύρέθησαν... πρό ενός πτώματος!

Θ

ΤΟ ΘΑΙΒΕΡΟ ΝΕΟ

'Ο Μωύση, ο Σαμουήλ και ο 'Αβραάμ, πηγαίνουν στη Ντωβίλ, ο καθένας μες στό αυτοκίνητό του.

Στό δρόμο, τ' αυτοκίνητο τού Μωύση άναποδογυρίζει και ο έπιβάτης του σκοτώνεται!..

— Τρέξε γρήγορα στό τηλεγραφέιο, λέει τότε ο 'Αβραάμ στό φίλο του, και τηλεγράφησε με τρόπο στη ήμέρα του.

— 'Εννοια σου... άπαντά ο Σαμουήλ.

Και πράγματι, πηγαίνει στό τηλεγραφέιο και στέλνει τή έξή; τηλεγράφημα: «Μωύση; άσθενεί βαρέως; Κηδεία αύριον!..»